

Selma Lagerlöf

*Minunata
călătorie a lui Nils
cu gâstele sălbatice*

Adaptare literară: O. Ulișcenko

Pictor: M. Puzârenko

Traducere:

Alexandra Fenoghen

Editura ARC

We know
books

Capitolul I

Piticul din pădure

1

Locuia cândva, în sătucul suedez Vemmenhög, un băiat pe nume Nils Holgersson – slab, înalt, cu părul bălai, de culoarea inului. Și era băiatul acesta o mare haimana. Nu-i stătea gândul decât la mâncat și la dormit, la ștregării și nebunii de tot felul.

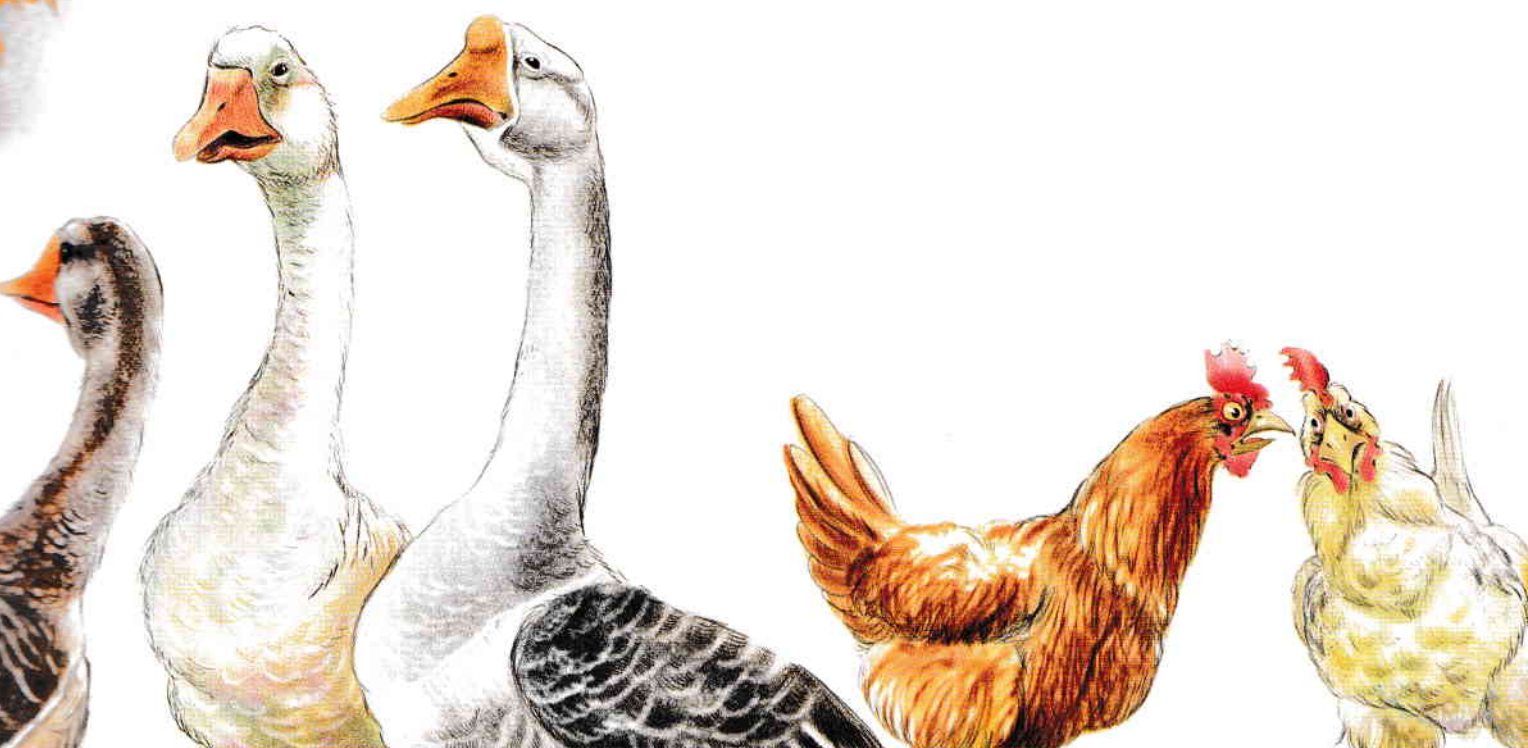
La școală, căsca gura și lua numai note mici, în pădure, distrugea cuiburile păsărilor. În curte, necăjea găștele, alerga găinile, sâcâia vacile, îl trăgea de coadă pe motan.

Într-o duminică, tatăl și mama lui se pregăteau să meargă la biserică în satul vecin.

– Să fii cuminte, băiete, îl rugă mama, apoi luă o carte de pe raft, o puse pe masă și o deschise la o anumită pagină.

– Până ne întoarcem, să știi totul pe dinafară. Când venim acasă, o să te ascult, îi porunci tatăl.

Acestea fiind spuse, părinții plecară. Nils știa, cu tata nu era de glumit. Așa că oftă, se așeză la masă și privi pe geam.

Cu toate că era abia sfârșitul lunii martie, aici, în sudul Suediei, se simțea de-acum venirea primăverii: șanțurile se umpluseră cu apă, pâraiele clipeau vesel, în locurile unde se topise zăpada, își ridicau capetele spre soare florile galbene de podbal, iar în depărtare, pădurea de fag părea că-și desfăcuse ramurile și de aceea devenise mai întunecoasă și mai deasă.

În curte, găinile se preumblau pline de importanță, sub fereastră țopăiau vrăbiile, vacile închise în staul mugeau, iar în băltoacele tulpuri, se bălăceau găștele.

Înciudat, Nils se întoarse cu spatele la fereastră și-și aținti privirea în cartea deschisă.

Abia apucase să citească câteva cuvinte, când auzi un foșnet.

Băiatul ridică privirea. Pe pervaz, în fața lui, se afla o oglinjoară, în care se vedea întreaga încăpere. Fără să clipească, Nils începu să cerceteze cu atenție oglinda.

Și deodată, observă pe marginea cufărului deschis o umbră. Uite că s-a mișcat...

Păi, de fapt, nici nu era o umbră!

Băiatului nu-i venea să-și creadă ochilor: pe marginea cufărului ședea un pitic. Un pitic adevărat, într-o hăinuță neagră, împodobită cu guleraș și manșete de dantelă, în ciorapi cu funde mari, legate la genunchi, în pantofi cu catarame de argint. Iar pe cap avea o splendoare de pălărie cu boruri largi. Și era înalt de-o palmă. Nils nu se sperie deloc de el. Piticul cerceta cu atenție o bluză de catifea cu cataramă de argint, aflată în cufăr chiar deasupra, iar Nils îl urmărea cu mare interes pe musafirul său neobișnuit. Dintr-odată îi trecu prin minte un gând năstrușnic: ce-ar fi dacă l-ar prinde pe pitic?

Nils își aruncă privirea prin cameră – în oglindă aceasta se vedea în întregime. Pe rafturi erau – așezate într-o ordine desăvârșită – un ibric, un ceainic, farfurii, cratițe... Lângă geam era o comodă ticsită cu tot felul de lucruri... Privirea lui Nils se opri asupra plasei de prins fluturi, agățată de rama ferestrei. Iată ce-i tebuia!

Băiatul coborî încetișor pe podea și luă plasa din cui. Jap! – și piticul se trezi în capcană. Se zbătea pe fundul plasei și dădea neajutorat din mâini, iar Nils scutura plasa, ca nu cumva acesta să iasă și s-o șteargă.

– Te rog, băiețelule, îl rugă, în cele din urmă, piticul, fie-ți milă

de mine, dă-mi drumul! Iar eu îți voi da în schimb o monedă de aur mare cât capacul de la ceasul de buzunar al tatălui tău.

Nils se gândi că o singură monedă este o răscumpărare cam mică, dar încetă totuși să scuture plasa de fluturi. Agățându-se de aceasta, piticul se cățără în sus și se apucă cu mâinile de cercul metalic. I se vedea deja și capul ieșind deasupra plasei...

În clipa aceea, lui Nils îi trecu iar prin minte că prețul oferit era prea mic. În afară de moneda de aur, i-ar putea cere piticului să învețe lecția în locul lui.

Și băiatul scutură din nou plasa de prins fluturi. Dar de data aceasta, se alese cu o palmă atât de puternică, încât văzu stele verzi. Pierzându-și cunoștința, Nils se prăbuși pe podea.

2

Când își reveni în simțiri, Nils nu mai văzu nici urmă de pitic. Cufărul era închis cu lacătul, iar plasa de fluturi atârna la locul ei. Dacă nu și-ar fi simțit obrazul arzând de pe urma loviturii primite, băiatul ar fi crezut că totul a fost doar un vis.

„Trebuie să mă apuc iar de învățat!” hotărî Nils și se ridică gemând de pe podea. Apoi mai făcu doi pași și... se opri.

Se întâmplase ceva ciudat: pereții camerei se depărtaseră, tavanul se înălțase sus de tot, iar pentru a urca în fotoliu, Nils fu nevoit să se cațere mai întâi pe stinghia dintre picioarele acestuia și abia apoi – pe locul unde se putea așeza. Cartea era tot pe masă, dar băiatul nu mai putu desluși nicio literă în ea.

Ridicându-și capul, Nils văzu în oglindă un omuleț micuț în cămașă, pantalonași de piele și saboți.

– Hei, dar ăsta cine mai e? exclamă el, lovindu-și palmele.

Omulețul din oglindă făcu la fel. Nils se trase de păr și scoase limba. Omulețul îi repetă mișcările întocmai. Nils bătu din picior. Și omulețul bătu din picior. Nils flutura din mâini, se strâmba, iar omulețul nu rămânea deloc în urmă.

Și atunci Nils înțelese că piticul îl vrăjise și că omulețul cel mic din oglindă era chiar el.

„Probabil că visez”, se gândi băiatul și închise ochii. După un minut îi deschise din nou.

Nu, Nils nu dormea. Își văzu imaginea în oglindă: același păr bălai, aceleași haine, numai că acum era foarte mic.

„Trebuie să-l găsesc imediat pe pitic”, hotărî Nils. Apoi sări pe podea și începu să-l caute. Mai întâi se vâri sub laviță, sub dulap,